

Arrest

nr. 195 956 van 30 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
beiden in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS**
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 september 2008 dient eerste verzoeker een asielaanvraag in. Op 2 juni 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze

beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 36 578 van 24 december 2009 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 22 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 23 november 2009 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een immatriculatieattest. Op 6 februari 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag ongegrond.

Op 18 november 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 18 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 25 maart 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.11.2013 werd ingediend door :

*D., A. (N° R.R. ...)
geboren te Gegashen op (...)1980*

*D., K. (N° R.R. ...)
geboren te Jerevan op (...)1980*

en hun minderjarige kinderen:

D., N., geboren op (...)2004

D., N., geboren op (...)2006

allen van nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene n de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mijnheer D. diende op 15.09.2008 een asielaanvraag in, die op 24.12.2009 werd afgesloten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk een jaar, drie maanden en negen dagen – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verzoeker stelt dat hij nog steeds geconfronteerd wordt met ernstige moeilijkheden in zijn land van herkomst, dat de asielinstanties zijn situatie onvolledig en foutief beoordeeld hebben en dat hij geen normaal en veilig leven zal kunnen leiden in Armenië. Hij legt echter geen bewijzen voor die deze elementen kunnen staven. Het komt de betrokkene toe op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Betrokkenen halen aan dat zij in hun land van herkomst in een sociaal en financieel zwakke situatie verkeren. Zij tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij geen tewerkstelling zouden kunnen vinden in het land van herkomst om zo de nodige bestaansmiddelen te verwerven. Bovendien kunnen zij desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma om hun terugkeer voor te bereiden: Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).

Het feit dat de kinderen hier sinds 05.11.2013 ingeschreven zijn op school , kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verzoeker haalt aan dat hij de banden met zijn land van herkomst verbroken heeft. Hij was echter steeds op de hoogte van het feit dat zijn verblijf in België enkel werd toegestaan in afwachting van zijn asielpcedure en vervolgens in afwachting van een beslissing ten gronde inzake zijn medische regularisatieaanvraag en dat de mogelijkheid bestond dat hij geen verblijfsvergunning zou krijgen en bijgevolg België zou moeten verlaten. Dat betrokkene ondanks dit gegeven geen banden heeft onderhouden met zijn land van herkomst is zijn persoonlijke keuze geweest. Dit element kan bijgevolg niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt bereid is om een en ander persoonlijk te komen toelichten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

De elementen met betrekking tot de integratie – namelijk dat verzoeker sinds september 2008 in België verblijft en mevrouw en de kinderen sinds oktober 2013; dat verzoeker zich geïntegreerd heeft; dat hij lessen Nederlands en Frans gevolgd heeft; dat hij een inburgeringsattest behaald heeft; dat hij hier sociale banden heeft en ter staving steunbrieven voorlegt; dat hij deelneemt aan het project 'samen inburgeren'; dat hij werkbereid zou zijn - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“(...)

B. Toepassing:

DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoeker in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoeker in België sinds 2008 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn enerzijds en anderzijds aanhaalt dat de asielprocedure van verzoeker negatief was afgesloten.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties op 24 december 2009 een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de asielaanvraag van verzoeker en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoeker en zijn gezin en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat de door verzoeker uitgewerkte argumenten niet volstaan om als uitzonderlijke omstandigheden te worden aanzien die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dd. 18 maart 2014 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 18 november 2013 zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen. Uit het geheel van de door verzoekers aangehaalde argumenten dd. 18 november 2013 bleek nochtans dat een ontvankelijk verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9bis van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat ‘uitzonderlijke omstandigheden’ in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoekers en hun kinderen verhinderen in hun land van herkomst deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze ‘uitzonderlijke omstandigheden’ voor verzoekers geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende is om aan te tonen dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om naar Armenië terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen. (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9,3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State, o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoekers als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, (waaronder verzoekers vlucht uit zijn land omdat hij daar dreigde het slachtoffer te worden van vervolgingen ; zijn langdurig verblijf in België sedert september 2008 ; zijn verregaande integratie in het land dewelke wordt aangetoond aan de hand van diverse voorgelegde aanbevelingsbrieven van Belgische burgers alsook behaalde attesten van gevolgde opleidingen ; het gegeven dat de kinderen naar school gaan ; hun werkbereidheid etc.) en dit louter om het uitzonderlijk karakter ervan te beoordelen.

Het is duidelijk dat in het voorliggende dossier dit niet voldoende gebeurd is, vermits de motivering in de bestreden beslissing niet alleen onvoldoende is, maar bovendien werden de voorgelegde gegevens niet op een redelijke manier in acht genomen.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoeker en zijn gezin verplicht om terug te keren naar hun land van herkomst , waarmee hij door zijn jarenlange afwezigheid en zijn verregaande integratie in het land (verzoeker verblijft ononderbroken in België sinds zijn asielaanvraag in september 2008), de banden verbroken heeft, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoeker en zijn gezin.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962, 11/07/1996, TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 18 maart 2014, te worden vernietigd.”

2.2 Artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De Raad besluit dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekers uiten kritiek op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekers tevens de schending aanvoeren.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoekers ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

Verzoekers geven aan dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motivering waarbij de door hen ingeroepen elementen ten gronde, met name het feit dat verzoeker gevlucht is uit zijn land van herkomst, het langdurig verblijf in België, de integratie, schoolgaande kinderen en werkbereidheid niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De stelling van het bestuur dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, vindt steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordend waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers maken niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Verzoekers beperken zich tot het herhalen van bepaalde elementen, zoals (de duur van) de asielprocedure, hun vlucht uit Armenië omdat zij daar dreigen het slachtoffer te worden van vervolgingen; hun langdurig verblijf in België; hun verregaande integratie in het land dewelke wordt aangetoond aan de hand van diverse voorgelegde aanbevelingsbrieven van Belgische burgers; het gegeven dat hun kinderen naar school gaan, hun werkbereidheid, die zij in hun aanvraag als buitengewone omstandigheden aanvoerden. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk op een afdoende wijze wordt gemotiveerd omtrent voornoemde elementen en dat verzoekers nalaten de concrete motivering hieromtrent in de bestreden beslissing te weerleggen. Bovendien, in de mate dat niet elke aangegeven nuance zou worden opgenomen in de motivering, betekent dit nog niet *ipso facto* dat de motivering niet correct en draagkrachtig zou zijn.

Waar verzoekers aangeven dat zij niet akkoord kunnen gaan met de motivering van de beslissing en betogen dat de door hen aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheden, geven verzoekers aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch, het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op

de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94).

In zoverre verzoekers verweerder verwijten niet te zijn overgegaan tot een onderzoek ten gronde, verwijst de Raad naar het hoger gestelde inzake de te onderscheiden ontvankelijkheids- en gegrondheidsfase bij het onderzoek van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, en wordt er op gewezen dat verweerder *in casu* de aanvraag onontvankelijk verklaart om reden dat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van deze wetsbepaling worden aangetoond, zodat een onderzoek van de gegrondheid daarover zich geenszins opdringt.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen is ingegaan. Voorts voeren verzoekers een algemeen betoog dat niet alle concrete en individuele gegevens uit het dossier op een zorgvuldige manier in alle objectiviteit zowel afzonderlijk als gemeenschappelijk voldoende in acht zouden zijn genomen, doch maken verzoekers in het licht van hun algemeen betoog niet op concrete wijze duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding of ten onrechte bepaalde elementen niet zouden zijn betrokken bij de besluitvorming.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekers een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoeren en hieromtrent betoog voeren, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt. Verzoekers brengen geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN